

dens indtræden, undlade at foretage den nedsættelse af erstatningen, der ellers skulle ske efter de almindelige regler om medvirken. Skadelidte kan således uanset sin medvirken få enten fuld erstatning eller dog en større erstatning, end han ville have fået ved anvendelse af de almindelige medvirkensregler. Betingelsen herfor er, at det enten ville være urimeligt tyngende for skadelidte, om hans erstatning blev nedsat på grund af medvirken, jfr. stk. 1, 1. pkt., eller at det i øvrigt i særlige tilfælde skønnes rimeligt at give skadelidte en højere erstatning trods hans medvirken ud fra de forhold, der er nævnt i stk. 1, 2. pkt. Ligesom bestemmelsen i stk. 1, forudsættes bestemmelsen i stk. 2 kun anvendt i undtagelsestilfælde.

Bestemmelsen kan også anvendes, hvor afdødes medvirken medfører, at erstatningen til de efterladte nedsættes (»identifikation«).

Udtrykket »medvirken« omfatter ikke blot egentlig »egen skyld«, men også de tilfælde, hvor erstatning ikke tilkendes, fordi tilskadekomne eller afdøde frivillig har deltaget i en særlig risikobetonet adfærd, f. eks. sportskampe (»accept af risiko«).

Hvis det er nødvendigt, for at lempelsesreglerne i stk. 1 og 2 kan få fuld gennemslagskraft i tilfælde af gensidig skadesforvoldelse, hvor der er tegnet ansvarsforsikring, bør man ved fastsættelsen af erstatningen opgøre kravene uafhængigt af hinanden (»dobbeltkravmetoden«). Et forsikringselskab vil således i disse tilfælde ikke kunne modregne i skadelidtes erstatning med den begrundelse, at forsikringstageren (skadevolderen) har et krav mod skadelidte (»enkeltkravmetoden«).

Bestemmelserne i stk. 1 og 2 svarer med enkelte mindre ændringer til erstatningslovudvalgets udkast, som er omtalt i betænkning II, side 32–33 og side 55–57.

Til § 25

Bestemmelsen vedrører den indbyrdes fordeling af erstatningsbyrden mellem flere solidarisk erstatningsansvarlige. Den regulerer derimod ikke spørgsmålet om, hvornår og på hvilket grundlag flere skadevoldere er solidarisk ansvarlige eller forholdet mellem skadelidte og de ansvarlige. Bestemmelsen gælder også, når ansvaret hviler på kontrakt.

Efter *stk. 1* foretages den indbyrdes fordeling af erstatningsbyrden mellem flere solidarisk ansvarlige efter, hvad der under hensyn til ansvarets beskaffenhed og omstændighederne i øvrigt må anses for rimeligt. Er en eller flere af de erstatningsans-

svarlige dækket af en ansvarsforsikring, bestemmes det i *stk. 2*, at § 19, stk. 1 og 2, og § 21 finder anvendelse. I de tilfælde, der er nævnt i § 19, stk. 2, nr. 1 og 2, og § 21, kan der ved den indbyrdes fordeling af erstatningsbyrden mellem skadevolderne tages hensyn til foreliggende ansvarsforsikringer. Reglen i § 20 om selvforsikring finder tilsvarende anvendelse.

Bestemmelsen svarer med enkelte ændringer til erstatningslovudvalgets forslag i betænkning II, se betænkningen side 34–36 og side 57.

I forhold til udvalgets forslag er udtrykket »forsikringsmuligheder« udgået, idet anvendelsen af dette begreb ville medføre retsusikkerhed. Om baggrunden herfor kan henvises til bemærkningerne til § 24.

Efter udvalgets udkast skulle man ved afgørelsen af fordelingen af erstatningsbyrden anvende principperne i lovforslagets kapitel 2 (udvalgets lovudkast §§ 6–8, dette forslags §§ 19–21) med de af forholdene følgende ændringer. Dette ville f. eks. medføre, at man ved fordelingen af erstatningen skulle tage hensyn til, om der forelå en ansvarsforsikring hos en af skadevolderne. Denne del af bestemmelsen er i dette forslag udskilt til den særlige bestemmelse i stk. 2, hvor det er bestemt, at § 19, stk. 1 og 2, og § 21 finder direkte anvendelse. Baggrunden herfor er et ønske om at kunne videreføre og udbygge den gældende praksis, hvorefter lempelsesreglen i forsikringsaftalelovens § 25 finder anvendelse i det indbyrdes forhold mellem flere solidariske skadevoldere, hvis en eller flere af de solidariske skadevoldere har tegnet ansvarsforsikring.

Hvis der er to solidariske skadevoldere, hvor kun den ene har tegnet ansvarsforsikring, som udbetaler beløbet til skadelidte, er forsikringselskabets regreskrav omfattet af § 19, stk. 1. Dette betyder, at den anden skadevolders erstatningsansvar bortfalder, medmindre forholdet er omfattet af § 19, stk. 2. Hvis skadelidte har krævet erstatningsbeløbet hos den skadevolder, der ikke har tegnet forsikring, har denne regres mod ansvarsforsikringen for det fulde beløb. Hvis begge skadevoldere har tegnet forsikring, finder § 19, stk. 1, ikke anvendelse.

Hvis § 19, stk. 1, som følge af reglerne i § 19, stk. 2, eller § 21 ikke finder anvendelse, kan der ved den indbyrdes fordeling af erstatningsbyrden mellem skadevolderne tages hensyn til foreliggende ansvarsforsikringer. Dette vil i mange tilfælde medføre, at erstatningsansvaret kommer til at påhvile ansvarsforsikringen.